

„Le tiho bodi, kmalu bo bolje“, tolažili so ga mati. „Nisi dobro pogledal, pa si sedel v koprive.“ In dobra mati so popihali na boleče mesto. Pa Šimenek je bil vedno bolj nemiren. Mati preiskujejo še dalje, kar dobé v hlačnici — škorpijona! Sedaj je bilo jasno, kaj je Šimenkovi nogi. Jasno, pa tudi nevarno! Škorpijonov pik je že marsikoga spravil na oni svet.

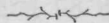
Pravi bogpomogaj je nastal sedaj v Grivarjevi hiši!

Šimenek je bil pičen, torej bolnik, ki ni, da bi šel od hiše. Mati so bili pa tako hromotni, da že več let niso prišli izpred praga. Očeta doma ni bilo, in drugega človeka ni imela pod seboj Grivarjeva streha, poleg tega pa so še sosedje precej oddaljeni.

Kaj je bilo storiti? Mati so Šimenku nad kolenom nogo trdo prevezali, potem pa skozi okno klicali in klicali, dokler niso doklicali sosede. Ta je bila precej izkušena zdravnica. V vasi je dobila nekje gadovega olja in drugih zdravil. Mazali in zdravili so Šimenka, pa nad tri tedne je moral ležati. Začetkoma so se že bali, da ne bi umrl, potem so govorili, da mu pojdejo kosti iz noge, drugi so pripovedovali, da mu bo nogo spridilo, pa se je le pozdravil in še hodil ravno.

Toda, ali mu je bilo treba tega? Mar bi ne bil pasel lenobe!

No, pozneje, ko je Šimenek že dorastel in se tudi že poboljšal, se je hotel lepega delati in opravičevati s tem, da je na stariše zvrčal vso krivdo, češ, zakaj ga niso bolj priganjali. Kakšen se vam zdi ta izgovor? I, nekaj je že, a tako dober pa le ni, da ne bi precej šepal: oj, ko bi se hoteli vsi lenuhi opravičevati s tem, da nimajo priganjalcev, kam pa pridemo? I, zakaj pa imate vest, zakaj so pa zapovedi božje in sveti nauki? E, kaj bi zvrčevali vse na druge, če ste pa sami krivi? Se vam pač vidi, da ste še mladi. Pa saj tudi Šimenek ni bil tako zastaran grešnik, da bi morali iz Amerike ali Afrike klicati misijonarjev nalašč zanj, da bi ga poboljšali. Saj se je poboljšal sam, ko je nekoliko natančneje premislil svojo napako. Tisti dan, ko ga je bil pičil škorpijon, si je dobro zapisal v pratiko svojega življenja in bil mu je „zaznamovan dan“ prav do zadnje ure. Razun poprej omenjenega praznega opravičevanja ni bilo slišati nič hudega o njem; vsaj jaz nisem zvedel ničesar, sicer veste, da bi vam povedal.

M r a k.

Mrak . . . In tiho, tiho, kot bi
Ležal v grobi . . .
Tamburica zazvenela
V drugi sobi.

Kakor fine pajčevine
Njeni glasi
Moje sanje so opredli
V poznem časi . . .

V poznem časi so zvenele
Tamburice,
Ko vtihnile, oglasile
Se pravljice . . .

Ah! le zveni, tamburica,
Tiho zvěni!
Iz temé smejó se dnevi
Izgubljeni . . .

Smiljan Smiljanič.

